

ДО
НАУЧНОТО ЖУРИ,
утвърдено със Заповед № Р33/4706 от 25.09.2020 г.
на Ректора на Пловдивския университет „Паисий Хилендарски“
в конкурса за професор
обявен в ДВ, бр.57 от 26.06.2020 г.

СТАНОВИЩЕ

от д-р Таня Николова Йосифова,
доцент по Гражданско и семейно право
в Юридическия факултет на УНСС

относно: конкурс за **професор** по научна специалност „Право“,
(Гражданско и семейно право) в Пловдивския университет „Паисий Хилендарски“
с единствен кандидат в конкурса: доц. д-р Люба Георгиева Панайотова – Чалъкова

1. Информация за конкурса

Конкурсът е обявен в ДВ, бр. 57 от 26.06.2020 г. за нуждите на катедра „Гражданскоправни науки“ на Юридическия факултет на Пловдивския университет „Паисий Хилендарски“ по област на висше образование 3. Социални, стопански и правни науки, професионално направление 3.6. Право (Гражданско и семейно право).

Участвам в състава на научното жури по конкурса съгласно Заповед № Р33/4706 от 25.09.2020 г. на Ректора на Пловдивския университет „Паисий Хилендарски“ като резервен член, като замествам редовния член проф. д.ю.н. Екатерина Илиева Матеева-Стоянова, която е в обективна невъзможност да участва.

2. Кратка информация за кандидатите в конкурса

В конкурса участва като единствен кандидат доц. д-р Люба Георгиева Панайотова – Чалъкова от катедра „Гражданскоправни науки“ на Юридическия факултет на Пловдивския университет „Паисий Хилендарски“. Тя е родена на 06.01.1975 г. Завършила е ЮФ на ПУ „Паисий Хилендарски“, където последователно е била главен асистент, доцент, а от 2015 г. до настоящия момент е ръководител катедра „Гражданскоправни науки“. В периода 2015 г. – 2019 г. е била заместник – председател на Контролния съвет на ПУ „Паисий Хилендарски“, а от 2019 г. - до настоящия момент е член на Академичния съвет на ПУ „Паисий Хилендарски“. Участвала е в пет научни конференции с доклади.

3. Изпълнение на изискванията за заемане на академичната длъжност

Съгласно представената справка е видно, че кандидатът покрива минималните критерии в конкурса за „професор“, като изпълнява националните минимални изисквания съгласно ЗРАСРБ (чл.26) и Правилника за приложението му (чл.1а, ал.1). По показатели от Група А има 50 т., показатели от Група В - 100 т., показатели от група Г - 230 т., показатели от група Д – 145 т., показатели от група Е – 155 т., общо - 680 т. от изискуемия национален минимум от 450 т.

4. Оценка на учебно-преподавателската дейност за кандидата

От 1998 г. до сега доц. Люба Панайтова-Чалъкова е водила лекции и упражнения както следва: лекции по Вещно право (редовно и задочно обучение); упражнения по Вещно право (редовно обучение); лекции по право на интелектуална собственост (редовно и задочно обучение); лекции по Нотариална дейност, кадастър и имотен регистър (задочно обучение).

Считам, че преподавателската дейност и академичната компетентност на доц. Люба Панайтова-Чалъкова напълно отговарят на изискванията на обявения конкурс за „професор“ в професионално направление 3.6. Право (Гражданско и семейно право).

5. Кратка характеристика на представените научни трудове/публикации

В конкурса доц. д-р Люба Георгиева Панайотова – Чалъкова участва общо с 16 научни труда и публикации. Трудовете във връзка с получаване на образователната и научна степен степен „доктор“, за заемането на академичната длъжност „доцент“ и „доктор на юридическите науки“ не са включени в представената за конкурса научна продукция

6. Синтезирана оценка на основните научни и научно-приложни приноси на кандидатите

1. Монография „Собственост – развитие и перспективи, влияние на конституционната и европейската съдебна практика, С.: Сиела, 2019 г., 416 с. ISBN 978-954-28-2783 – 2.

В монографията се изследват редица въпроси, свързани с развитието на правото на собственост. Основният постулат, от който изхожда авторът е, че днешното европейско право следва римското право по отношение понятието за собственост. Едно от най-съществените явления, които се наблюдават в съвременността, е т. нар. „социализация на собствеността“. Разширената съдебна практика дава все по-персонално значение на собствеността. Европейският съд по правата на човека, действайки автономно от националните права на държавите - членки и излиза извън традиционните рамки на защита. Практиката на Европейският съд по правата на човека се опитва да наложи защита на една наднационална собственост, която е различна от защитата на националните права на собственост.

Много са делата по чл. 1 от Протокол от Европейската конвенция за правата на човека, при които се защитават и неимуществени права, от което се налага едно преосмисляне на делението на правата на имуществени и персонални. Едно право може да бъде обект на защита по Конвенцията, само защото в него се вижда имуществен интерес, без да се изисква непременно правото да е имуществено.

На следващо място като научен принос следва да се изтъкне обосноваването от автора процеси в развитието на правото на собственост. От една страна, приложното поле на чл. 1 от Протокол 1 от Конвенцията се разширява по отношение на режима и съдържанието на защитата. От друга страна, европейската практика оказва влияние върху традиционното разбиране за вещно право и за собственост.

Като научен принос следва да се посочи изтъкнатото от автора становище за автономно европейско понятие за вещи, което се различава от понятието за вещи във вътрешното право на държавите-членки на ЕС. В съвременността много нови обекти, които имат нематериална природа, се приравняват на вещи, за да получат защита.

Разгледана е практиката на Конституционния съд и на Европейския съд по правата на човека, когато се произнасят по ограничения или нарушения в някое от правомощията на собствениците. Като научен принос следва да се посочи извода на автора за обогатяване на съдържанието както на правомощието разпореждане, така и на правомощието ползване. Тези правомощия получават една по-широка защита в сравнение с класическата вътрешноправна защита.

Нарушенията на правото на собственост са обект на защита и контрол както във вътрешното граждански право, така и от Конституционния съд и Европейски съд по правата на човека. Последните две юрисдикции увеличават своя контрол като включват като критерий и пропорционалността. Последното понятие най-общо се разбира като търсене на баланс между два интереса – обществения интерес и интереса на отделния собственик.

Аргументирано е схващането, че в съвременността правото на собственост се ползва от различни системи за защита - както на вътрешно, така и на международно ниво. Многостранното разбиране за правото на собственост се отразява и на качеството на защитата. Съдът засилва своята власт на преценка, когато прецизира понятията и нормите, приложими към различни ситуации. Освен с чл. 1 от Допълнителния протокол собствеността вече се защитава и от други разпоредби на Конвенцията, които действат паралелно.

Съвременната защита на собствеността, която Европейският съд дава може да се разгледа като плуралистична. Тя засяга обектите на защита и приложимите режими. От друга страна, утвърждаването на собствеността като фундаментално право преминава през процесите на разграничаване от традиционните имуществени и неимуществени елементи, а също и през процесите на увеличаване на европейския контрол.

Статии

1.Обезщетението - гаранция срещу своеволни действия по отношение на правото на собственост, Собственост и право, бр. 1/2019 г., ISSN 1312 – 9473.

В статията се анализират въпросите за правото на обезщетение на собствениците с оглед практиката на Конституционния съд на България и на Европейския съд по правата на човека в Страсбург. Направен е преглед на разнородните практики с цел да се допринесе за очертаване на по-цялостна картина изобщо по въпросите за обезщетенията. Обезщетението при причинени вреди за отнемане на право на собственост е въпрос на различни интерпретации в практиката на Европейския съд по правата на човека. Според тези принципи въпросите, които касаят частната собственост на чужденци и чуждестранни юридически лица се решават еднозначно, а именно всяка национализация или експроприация е законна само ако отговаря на публичен интерес, не съдържа дискриминация и е придружена с обезщетение. С приносно значение е и изводът, че в практиката на съда се поставят въпросите за обезщетенията както във връзка с отчуждаване на собственост, така и в случаите на национализиране на собственост. Изведени са и изискванията на Европейския съд, сравнени с вътрешноправните изисквания, по отношение на обезщетенията.

2.Специфика на сънаследствените отношения при прилагането на презумпцията по чл. 69 ЗС, В: Сборник научни изследвания в памет на доц. д-р Кристиан Таков, Университетско издателство „Св. Климент Охридски“, С., 2019 г., ISBN 978-954-07-4746-0.

С приносно значение е фактът, че статията очертава спецификата на отношенията между сънаследниците при прилагането на презумпцията по чл. 69 ЗС. Едновременно с това се прави и критичен анализ на съдебната практика като се поставят и определени въпроси за тълкуване. Научен принос представлява изводът, че когато се касае за придобиване по давност на сънаследствени имоти се държи сметка не толкова на фактическото поведение, нито толкова на вътрешното намерение, а водещите принципи тук са други – охрана и защита на статуквото и на наследствените права. Близките родствени връзки между сънаследниците и знанието, че общата вещ е получена от общ наследодател, предполагат едно морално поведение, а именно да не се завладяват идеалните части на другите сънаследници.

3.Културни ценности с материален и нематериален характер. Сравнение и връзка с обектите на интелектуалната собственост. - Собственост и право, 2019 г., кн. № 10, ISSN 1312 – 9473.

С приносно значение е опитът на автора да разгледа различните видове културни ценности. Те могат да имат както материален, така и нематериален характер. Материалните обекти са и обекти на вещното право, оттам и подчинени на режима на собственост и ограничени вещни права със съответните изрично уредени изключения. Нематериалните обекти са по необходимост и обекти на интелектуална собственост и се родяат с обектите на авторското право и сродните му права със съответните изключения. Самите материални обекти по смисъла на закона се подразделят на движими вещи и недвижими имоти. Това което ги обединява е, че всички те имат характеристиката на културни ценности и се ползват от специалната закрила на закона. Но характеристиката на самата вещ дава своето отражение в режима на собственост и разпореждане с вещни права. При движимите културни ценности в практиката са забелязани едни проблеми, при недвижимите имоти – други. За археологическите обекти и колекциите законът предвижда специални правила, въпреки че те принадлежат към съответните групи на недвижими и движими културни ценности. Въпрос на изследване в статията е кое налага по-различното третиране от законодателя на тези обекти.

4.Контролът за пропорционалност и правото на собственост (влияние на европейската и конституционната практика) - В: Сборник „Научни четения, посветени на 140 години от приемането на Търновската конституция“, организирани от ЮФ на ПУ „Паисий Хилендарски“, Сиела, 2019 г., ISBN 978-954-28-3043-6.

В статията се разглеждат въпросите на контрола за пропорционалност във връзка с правото на собственост. Тези въпроси са нови и интересни за правната ни доктрина. В статията се изтъква търсенето на баланс между общия интерес и този на отделния собственик. Европейските и конституционните съдии се опират в своята практика на обективни елементи, законова база и качества на нормативните актове. С приносно значение е и изследването на контрола при присъждането на справедливи обезщетения. Ако изброените по-горе обстоятелства липсват съдът не се колебае да приеме, че има своеволна намеса в правото на собственост и следващата я санкция. Обобщено това съдебно изследване се нарича контрол за пропорционалност. Интересна е тезата, че при юридическата оценка за това дали има отношение между засегнатото право на собственост и обществения интерес се търси и дава предимство на втория интерес. Когато изследват обаче конкретната цел на дадена намеса в собствеността, съдиите остават предпазливи в своите решения. Европейският съд в Страсбург избягва да се намесва директно в преценките на отделните държави, защото те изразяват националния суверенитет и определят националните цели. В тези случаи той изисква от държавите да предоставят достатъчно оправдания, които са довели до намеса в собствеността.

5.Особености в режима на собственост на културните ценности в българското право – в: Сиела норма, бр. 9-10, 2019 г., ISSN 1314 – 5126, с.5 – 33.

В статията са разгледани видовете културни ценности според различни техни класификации. На първо място се обръща внимание на това, че културните ценности не са еднородни като обекти. Материалните обекти са и обекти на вещното право, оттам и подчинени на режима на собственост и ограничени вещни права със съответните изрично уредени изключения. Нематериалните обекти са по необходимост и обекти на една интелектуална собственост и се родяат с обектите на авторското право и сродните му права, пак със съответните изключения. Самите материални обекти по смисъла на

закона се подразделят на движими вещи и недвижими имоти. С приносен характер е тезата, че това което ги обединява е, че всички те имат характеристиката на културни ценности и се ползват от специалната закрила на закона. Но характеристиката на самата вещь дава своето отражение в режима на собственост и разпореждане с вещни права. Приносно значение има и тълкуването на решение на конституционния съд. Лицата, които са установили фактическата власт върху движими археологически обекти или движими археологически паметници на културата до влизането в сила на ЗКН, в процеса на идентификацията и регистрацията им като движими археологически ценности – национално богатство, не могат да установяват правото си на собственост, като се позовават на изтекла придобивна давност. Според автора разпоредбата на закона влиза в противоречие с основни за българското гражданско право институти като този за наследяването и придобиването по давност.

6.Нетрадиционни виждания за собственост в практиката на Европейския съд по правата на човека (Протокол № 1 от Европейската конвенция за правата на човека), сп. Норма, бр.2/2018г., ISSN 1314 – 5126.

Предмет на разглеждане в статията е различната представа за собственост, наложена от Европейския съд по правата на човека. Според автора класическите постулати от общата теория на гражданското право, а именно разделението между имуществените и неимуществените права, са еволюирали. Неимуществените елементи по природа попадат като тенденция в рамките на защитата, установена в чл. 1 от Допълнителен протокол № 1 на Конвенцията. И това се налага, защото Европейският съд открива и в тях имуществен интерес, достоен за защита. Тук следва да се посочат за по-голяма конкретност основателните очаквания, авторските права, социалните права, личните данни и дори човешкото тяло.

7.Вещите и интелектуалната собственост. Собственост и право, бр. 3/2018 г., с.75. ISSN 1312 – 9473.

В статията се прави опит да се проследят допирните точки между правото за вещите и интелектуалната собственост в съвременната реалност, която е повлияна и от действащата съдебна практика на Европейския съд по правата на човека. В това се съзира и нейният цялостен приносен характер. По традиция вещното право и правото на интелектуална собственост имат свое самостоятелно място и значение в гражданското право. В статията се стига до извода, че, за да се направи добър анализ на това развитие следва да се спре вниманието на един кратък исторически и теоретичен преглед за тези понятия в Европа, в това число и България. На следващо място в статията се акцентира върху съвременните тенденции в практиката на Европейския съд, които неизменно се отразяват на отделните държави - членки.

8.Някои разсъждения във връзка с договора за арендата в земеделието (във връзка с т. д. № 1/2018 г., ОСГТК). Собственост и право, бр. 6/2018г., с. 53, ISSN 1312 – 9473.

В статията се посочва, че договорът за аренда в земеделието поставя множество въпроси както пред правоприлагането, така и пред съдебната практика. В изложението се обръща внимание само на един специфичен проблем, свързан с този договор, а именно поставените въпроси в т. д. № 1/2018 г., изх. № ОСГТК. С приносен характер са коментарите на автора, че тълкуването на нормата на чл. 3, ал. 4 ЗАЗ може да доведе до уеднаквяване на практиката, но тя следва да се схваща в контекста на цялостната уредба на вписването и функциите на съдиите по вписвания съобразно Правилника за вписванията и Наредба № 2/2005г. От анализа на чл. 3, ал. 4 ЗАЗ се стига до извода, че това е норма, която урежда конкуренция между два или повече арендодателя при наличие на съсобственост върху земя. Изразява се становище, че в конкретната хипотеза на чл. 3, ал. 4 ЗАЗ (в сила от 07.02.2017 г.), една предварителна проверка от

съдията по вписванията няма да създаде извънредно натоварване в работата на съдиите, а ще гарантира по-добре правата на съсобствениците – земеделски стопани. И това тълкуване ще бъде в по-голям синхрон с новата реална система на вписване.

9.Приложението на презумпцията по чл. 69 ЗС към отношения между сънаследници (коментар във връзка с ТР № 1 от 06.08.2012г., ОСГК на ВКС). Собственост и право, бр. 7/2018г., с. 44, ISSN 1312 – 9473.

Приносно значение в статията има различния поглед към изразените становища в ТР № 1/2012г. на ОСГК на ВКС във връзка с прилагането на презумпцията по чл. 69 ЗС в отношения между съсобственици. ВСК се е спрял на два важни за съдебната практика въпроси. Като извод с приносно значение в статията се подчертава, че родствените връзки между сънаследниците и знанието, че общата вещ е получена от общ наследодател, предполагат едно морално поведение - да не се завладяват идеалните части на другите сънаследници. Така, че при установяване на съсобственост по друг начин, такава специфика в отношенията очевидно липсва. Аргументацията на съда би следвало да бъде в този смисъл в тълкувателното решение, а не в смисъл на обявяване една презумпция за оборена само от констатацията на факта на сънаследяване.

10.Развитие при класификацията на вещи в гражданския оборот (res in comercio) и вещи извън гражданския оборот (res extra commercium), Studia iuris, бр. № 1/2018 г.,

<http://studiainuris.com/en/14;jsessionid=2655D7E5E16D9D837F68EE8614DFA748>, ISSN 2367 – 5314.

В статията се разглежда известната от римското частно право класификация на вещите на res in comercio и res extra commercium, но с отчитане на съвременното развитие и тенденции. Стига се до извода, че в римското право това деление е имало друго значение, защото е обхващало доста различни категории вещи от днес. Така според древните римляни в категорията на res extra commercium са влизали res omnium communes, res divinis juris, res publicae. Първата категория от така посочените по-горе вещи в съвременното право се приема по принцип, че са предназначени за общо ползване от всички. В статията са коментирани различни многостранни международни договори в областта на опазване на околната среда във връзка с някои особени вещи като въздуха, водата на морето, течащите води. Разгледани са и другите две категории вещи (res divinis juris и res publicae), които са извадени от гражданския оборот, защото по римското право те са били подчинени на правилата на сакралното и публичното право. С приносно значение е констатацията на автора, че в наши дни се приема, че няма място за обособяване на категорията res divini juris, защото вече няма такова сакрално право, което да стои над правото, установено от държавата. Принос има и в разглеждането на въпросите на принципните положения във връзка със собствеността на различните вероизповедания. Научен принос съдържа анализът на публичната и частна собственост на държавата и общините, както и положението при т.нар. res nullius. Това са вещи, които не принадлежат на никое имущество и могат да бъдат завладени. Това деление има значение при изучаването на особените способности за придобиване на собственост чрез завладяване в материята на владението.

11.Понятието за вещи – В : сборник „Правото – традиции и перспективи“, Юбилейна научна конференция по повод 25 г. от създаването на ЮФ на ПУ „Паисий Хилендарски“, Сиела Норма, 2018г., с. 135 – 151. ISSN 978 – 954 – 28 – 2625.

В статията се проследява развитието и тенденциите на общото понятие за вещи. Изтъква се, че това е основно понятие за гражданското право в широк смисъл, както и въобще за частното право. С приносно значение е изтъкнатото в статията, че

европейското право има решаващо влияние в материята на вещите. Посочват се някои прилики и разлики в практиката на съдилищата във вътрешното и европейското право относно вещите. Проследява се накратко развитието на понятието за вещи от римското частно право през епохата на буржоазната епоха до съвременното състояние на обединена Европа. Изтъква се влиянието на това развитие за българското право, което вече е част от една обединена европейска правна система. Всички тези въпроси имат подчертано приносен характер.

12. Европейски и конституционни аспекти на правомощията на собствениците – сп. Правна мисъл, бр. 1/2017 г., ISSN 1310-7348.

В статията се разглежда понятието за правото на собственост в един по-широк контекст от традиционно възприемания в нашата вещно правна литература, а именно само като вещно субективно право. И точно в този смисъл е нейният приносен характер в цялост. Авторът констатира, че конституционните и европейските измерения досега са оставали на заден план, а в съвременния свят собствеността се защитава не само с гражданскоправни средства, но фигурира като проблематика и в конституционната и европейска практика на различни съдилища. Този глобален поглед може да внесе и съответните промени във възприемането на това право и в очертаването на неговото съдържание. Анализът в статията допринася за разширяване на хоризонта по отношение на вещното право, както и излизане от представата, че то е обект на уредба преимуществено от вътрешното гражданско право.

13. Таксите при заповор върху вземания на длъжника по банкови сметки – сп. Норма, бр. 1/2017 г., в съавторство с Ивайло Василев, ISSN 1314 – 5126.

В статията се прави опит да се даде отговор на спорен въпрос в тълкувателно дело № 3/2015г. по описа на ОСГТК на ВКС. В това е и приносът на авторите в тази проблематична област. Аргументите са, че поставеният въпрос има съществено социално измерение при регулиране на отношенията между взискатели и длъжници. Поставеният въпрос е „съставлява ли действие по налагане на заповор изпращането на заповорно съобщение до банка в хипотезата, при която съдебният изпълнител е получил на основание чл. 508, ал. 1 ГПК отговор, че длъжникът няма сметка в съответната банка?“ Отговорността за разноси по изпълнителни дела често е в пъти по-голяма от изискуемото задължение по изпълнителен лист. И това се дължи на несъразмерното предприемане на изпълнителни действия. Оттам и извода, че при липса на открита банкова сметка с титуляр длъжникът по изпълнителното дело, не е налице обект на принудително изпълнение и длъжникът не би следвало да носи отговорност за тази такса. Тя следва да остане в тежест на взискателя.

14. Развитие при класификацията на вещите на недвижими и движими. Влияние на европейското право и съдебна практика. Собственост и право, бр. 9/ 2017 г., ISSN 1312 – 9473.

С приносен характер в статията е изводът, че и при най-класическата квалификация, изучавана във вещното право, каквато е деленето на вещите на движими и недвижими, се забелязват промени в течение на времето. От една страна, се наблюдават чисто исторически причини поради рецепцията на понятието за вещи в нашата страна от европейските граждански кодекси. От друга страна, причините имат социално-икономически и политически характер. Приема се, че прилагането на Европейската конвенция за правата на човека, Допълнителният протокол № 1 към нея, както и съдебната практика на съдилищата в Страсбург и Люксембург имат голямо значение. Въпреки, че цитираната конвенция защитава основно нарушени граждански и политически права, то от нейния обсег не са изключени вече и икономическите права на индивида като правото на собственост. Забелязва се при анализа и една тенденция – през всички времена значението на земята, разбираана в различните и фондове, не

намалява. Тя си остава основен символ на недвижима собственост и това се вижда от решенията на различни юрисдикции. В статията с приносно значение са и разгледаните въпроси в решения на съда в Страсбург, които се отнасят до особени вещи като произведения на изкуството, енергийните природни ресурси, семейни спомени и др.

15. Собствеността – исторически и правни аспекти – Studia iuris, бр. 2/2014г. <http://studiainuris.com/en/14;jsessionid=2655D7E5E16D9D837F68EE8614DFA748>, ISSN 2367 – 5314.

В статията собствеността се представя като явление, което се разглежда от различни науки. Приема се, че за да се обхване проблемът за собствеността в цялост, трябва да се обърне внимание поне на три различни направления в неговото изследване. На първо място – като чисто историческа перспектива на възникване и развитие, на второ място – като съществуващи в съвременния свят юридически системи на собственост и на трето място – като теоретична постановка, която показва какви идеи стоят зад едно или друго законодателно дефиниране на собственост. Именно този различен поглед има своето приносно значение за вещното право. С такъв характер е и проследеното от автора развитие на собствеността в древния свят, римското частно право, феодализма и модерните времена. Накрая се посочват за пълнота и съществуващите системи на собственост в съвременния свят – англосаксонска, континентална и система на бившите социалистически страни.

16. Промени, настъпили в недвижими имоти в хода на започнати принудителни изпълнения – Собственост и право, бр. 6/2015 г., ISSN 1312 – 9473.

В статията се представят някои от проблемите, които възникват вследствие на настъпили промени в недвижими имоти след като за един имот е започнало принудително изпълнение, съобразно предвидения в закона ред. С приносно значение е направеният анализ на съществуващите съдебна практика и теоретични разрешения към настоящия момент. Промяната може да засегне правата и интересите на различни правни субекти – съдии изпълнители, длъжници, трети лица, банки и др. С приносен характер са разгледаните групи от проблеми. Първата група проблеми засяга настъпила промяна на предназначението на един имот, който се намира под взыскването на кредитори и в процедура по принудително изпълнение. Втората група от въпроси засяга настъпили промени в един недвижим имот след като върху него има учредена ипотека.

7. Заключение

В заключение изразявам категоричната си позиция, че трудовете на доц. д-р Люба Георгиева Панайотова – Чалъкова, представени в конкурса за професор, са разработени на високо теоретично ниво и безусловно отговарят на изискванията на чл. 24, ал. 1, т. 1, 2, букви „а” и „б”, т. 3 и ал. 3 от Закона за развитието на академичния състав в Република България (ЗРАСРБ). По тази причина ще подкрепя с положително гласуване кандидатурата на доц. д-р Люба Георгиева Панайотова – Чалъкова за заемане на академичната длъжност „професор” по професионално направление 3.6. Право в Юридическия факултет на Пловдивския университет “Паисий Хилендарски”.

7.11.2020 г.,
гр. София

Подпис:
доц. д-р Таня Йосифова